

Lieve familie en vrienden,

Na een prachtig verblijf van zo'n twee weken in Nederland met onze meisjes, heb ik (Maaike) even een paar dagen de tijd genomen om weer in het ritme te komen met ons gezin. Nick en de jongens bleven achter in Canada en hadden het gezellig samen, maar we zijn allemaal blij om weer bij elkaar te zijn.

Nu deel ik graag de indrukken en belevenissen van de afgelopen weken met jullie.

De reis begon op 9 maart met een inleiding voor een jeugdvereniging in Hardinxveld-Giessendam. Het was een hele mooie avond met veel vragen en interactie, tijdens en na de pauze. Verschillende meiden informeerden naar onze internationale stage die iedere zomer gehouden wordt. Wat zou het leuk zijn om ze terug te zien in Canada. Voor we naar huis gingen werd een prachtige collecte opgehaald voor Joseba!

Leidinggevende: 'Ik weet natuurlijk wel dat abortus verkeerd is, maar als je dan zo'n filmpje ziet... dan vraag ik mezelf af of ik niet meer kan doen. Fijn dat jullie anderen zo inspireren om ook een verschil te maken!'

Op 10 maart reed ik met mijn jongste broer Jaco vanuit Krabbendijke naar Otterlo om daar een presentatie te kunnen doen voor zo'n 40 studenten die op kringweekend bijeen waren rond het thema 'Leven!' Dit was georganiseerd door Iman van der Maas, die vorig jaar in Canada stage liep bij CCBR. In de gesprekken die volgden trof het me hoe moeilijk sommige jongeren het blijken te hebben in een omgeving die (zo lijkt het) bijna helemaal niet open staat voor gesprekken over de beschermwaardigheid van het leven - laat staan over geloof en God. Toch lieten velen weten hoe blij ze waren met de praktische argumenten, en een groot deel van de groep vulde een machtigingskaart in om donateur te worden.

Student: 'Drie jaar geleden gaf u een presentatie op mijn school en liet u ook dat abortusfilmpje zien. Dat ben ik nooit meer vergeten. Juist daarom probeer ik op te komen voor het leven.'

Op 12 maart was ik jarig. Hoewel ver van thuis, was het erg leuk om dit eens hier met familie te vieren!

De volgende dag werd ik (opnieuw) welkom geheten op het Hoornbeek College in Gouda. Heel indrukwekkend was de dagopening van docent Peter Kok, die vertelde over een leerlinge die op een dag om 10 voor half 10 netjes op school was, precies op tijd voor de les. Wat niemand wist, was dat zij 's morgens in de stad haar zwangerschap had laten afbreken. Dat geheim droeg ze met zich mee, totdat iemand vroeg, 'Hoe gaat het nou *echt* met je?' Vervolgens lazen we met elkaar uit Johannes 8: 'Wie zonder zonde is, werpe de eerste steen...'

Student en moeder van een kindje van 1: 'Ik vind het zo erg om te bedenken dat er meiden van mijn leeftijd zijn die dat laten doen, terwijl ik zo blij ben met mijn dochtertje. Ik vind dat jullie heel mooi werk doen. Heel erg bedankt voor de presentatie; ik zal voor jullie bidden.'

Op 15 maart kon ik terecht op het Calvin College in Krabbendijke om vier keer achter elkaar een gastles te geven. Bestuurslid Astrid ging mee om bij de tafel met foldertjes en andere materialen de leerlingen te woord te staan. Docent Martien van de Vreede bood samen met leerlingen een bijzondere cheque aan – het resultaat van acties, georganiseerd door de conciërge.

Leerling: 'Was best wel interessant en ik heb er wel wat van geleerd! Ze geven op die vragen wel goede antwoorden aan mensen in Canada... antwoorden waar mensen wel goed over na moeten denken.'

De dag daarna reed ik 's morgens vroeg naar Dordrecht naar een inmiddels vertrouwd adres: het Wartburg College, locatie Marnix. In 2009 nodigde docente Marlena Hamelink Nick en mij voor het eerst uit om een Engelstalige presentatie te komen doen, en ik kom er ieder jaar graag weer! Voor de leerlingen die mijn presentatie over abortus al hadden beluisterd, was er deze keer een gastles over euthanasie. Aan de hand van een nieuwe uitgave van Schreeuw om Leven 'Barmhartigheid Anno 2018' (verkrijgbaar op hun website) en een nieuw boek van mijn collega's 'Guide to Discussing Assisted Suicide' (verkrijgbaar via www.thebridgehead.ca) ging het over deze centrale vraag: Hoe bepalen we wie er zelfmoord preventie krijgt en wie er euthanasie (hulp bij zelfdoding) krijgt? Zegt dat niet wat -of heel veel- over wiens leven meer waarde heeft?

Leerling: 'Na uw presentatie moest ik naar de orthodontist en heb gelijk maar één van die kaartjes over mensenrechten in de wachtkamer achtergelaten. Maar ik ben nog even terug gekomen want er staat in het foldertje dat je ook vrijwilligerswerk kunt doen om een verschil te maken. Hoe meld ik me daarvoor aan?'

Kees van Helden van Schreeuw om Leven was bij één van de presentaties over abortus aanwezig; wat is het fijn om elkaar zo te ondersteunen en aan te scherpen! Na vier gastlessen en een heerlijke lunch ging ik met een indrukwekkend bedrag aan 'zendingsgeld' (deze keer dus opgehaald voor ons werk) naar huis.

Tenslotte stond er een zangavond van het gelegenheidskoor van Krabbendijke op het programma, waar ik een appèlwoord mocht doen. Dankzij dirigent Jan Luteijn en alle andere mensen die meehielpen, bracht deze prachtige avond bijna €2000 op. Ook werd er veel betrokkenheid en saamhorigheid ervaren rondom het thema van het ongeboren leven. Mijn vader sprak in een bijpassende, korte meditatie over 2 Koningen 11 en de dappere daad van Joseba om prins Joas met gevaar voor eigen leven te redden. Wat een voorbeeld!

In een kaart: 'De indrukwekkende zaterdagavond zijn we nog niet vergeten. We hopen niet in mensen te eindigen, want Hem alleen komt alle eer toe!'

De week daarop vlogen Tisa, Amaris en ik weer terug naar Canada, maar niet voordat verschillende jonge mensen en kinderen bedragen kwamen brengen, opgehaald met acties waar zij zelf het initiatief voor hadden genomen. Kaarten werden gemaakt en verkocht en zelfs in de snijdende kou van de afgelopen weken gingen ze van huis naar huis om stroopwafels te verkopen. Toen ik opmerkte hoe koud het wel niet was, zei een meisje, *'Ik was zo onder de indruk van de presentatie, dat heb ik er wel voor over.'*

Wat bemoedigend om zoveel steun, liefde en gebed te ervaren voor het werk dat uiteindelijk niet om ons gaat, maar om kinderen die niet voor zichzelf op kunnen komen. Moe, maar dankbaar kwamen we thuis.

Hoe is het verder in Canada?

Vorig jaar vertelden we over de subsidies die de Canadese regering introk voor onze stagiaires, omdat we een andere mening hebben over abortus dan de overheid. Ook vertelden we dat de \$150,000 die we vervolgens tekort kwamen, bij elkaar werd gebracht door mensen die ons steunen. Het goede nieuws sindsdien is dat we de rechtszaak die we hadden aangespannen, gewonnen hebben, waardoor de overheid bijna de helft van dat bedrag alsnog aan CCBR moest betalen. Daar zijn we erg blij mee!

Het slechte nieuws is dat de regering als reactie hierop de vereisten voor subsidies zodanig heeft veranderd dat iedere organisatie die een aanvraag doet, moet instemmen met legale abortus als het recht van de vrouw. Om deze reden kunnen wij die subsidies niet meer aanvragen. Een gunstig neveneffect van deze ontwikkeling is dat de overheid weerzin heeft gecreëerd, zelfs onder de zogenaamd linkse media en dat het door velen wordt gezien als de reinste discriminatie tegen Canadezen die tegen abortus zijn. De kritiek op minister-president Justin Trudeau is niet van de lucht.

Collega Atilla: 'Ik sprak net met een vrouw die zei: vorige week zag ik jullie beelden van abortus op straat. Ik ga m'n kindje houden!'

Hoewel er opnieuw een rechtszaak loopt, betekent dit voor ons (in ieder geval voorlopig) dat we niet langer rekenen op subsidies en zelf creatief én biddend vooruit moeten. De fondsen zullen dus echt alleen van onze achterban moeten komen en daar hebben we vertrouwen in. Want, zoals in deze nieuwsbrief duidelijk naar voren komt, is de achterban in Nederland en Canada ontzettend gul.

We tellen onze zegeningen.

Gelukkig kunnen we zo ons werk blijven voortzetten en horen we keer op keer van ongeboren baby's die gered zijn. En daar doen we het voor.

Love,

Nick & Maaïke, Jonah, Elliot, Tisa, en Amaris

In de komende periode is er weer genoeg te doen D.V.:

- In april gaat Nick op reis naar Alberta om met het CCBR team twee weken aan de slag te gaan.
- In mei gaan Maaïke & Nick met hun collega's Jonathon & Charmaine Van Maren twee weken naar Ierland om daar pro-lifers bij te staan en van hen te leren, net voor het abortus referendum in dat land. Joseba steunt dit project. Houd de website en facebook in de gaten.
- In september zijn Maaïke & Nick weer in Nederland. Mocht u een lezing of gesprek willen plannen, neem dan gauw contact op met info@stichtingjoseba.nl.

Wist u dat er op de kledingbeurs (voor meerdere goede doelen) in Krabbendijke alleen al voor Stichting Joseba ruim 700 euro werd opgehaald? Wij zijn daar heel dankbaar voor!

Ook de verkooptafel met andere spullen bracht nog een mooi bedrag op en verschillende belangstellenden werden donateur.